

Bemiddelaars.

theorie. Ze kunnen ook variëren qua ontwikkelingsstatus: ze mogen in de voorbereidende fase zijn, de eerste ontwikkelingsfase, de postproductiefase of eerder projecten aan de zijlijn. Ze worden niet ‘geprogrammeerd’, d.w.z. gekozen op basis van de belofte om tot een bepaald product te komen. De presentatie ervan is dus volkomen optioneel. Ook belangrijk is dat voorstellingen niet het label van c:6mil dragen, maar getekend zijn door het individu zelf. Ieder individu is verantwoordelijk voor zijn of haar eigen project. Hierdoor worden doodlopende obstructies van collectiviteit vermeden: er is geen overkoepelend project waaraan iedereen meewerkt. Zodoende kunnen auteurschap en eigendomsrecht geen geschilpunt worden. Iedereen gaat akkoord dat werken in c:6mil tot op bepaalde hoogte de ethiek van *open source* impliceert: ideeën doen de ronde, duiken op en komen tot ontplooiing op vele (en vaak onverwachte) plaatsen.

Bemiddelaars. Maar wie zijn we? En waarom gaan we samen werken? We zijn allemaal bemiddelaars. In *Pourparlers* introduceert Gilles Deleuze de figuur van bemiddelaar (‘intercesseur’), wanneer hij zijn samenwerking met Félix Guattari omschrijft: ‘Wat fundamenteel is, zijn de bemiddelaars. Zonder hen is er geen werk. Het kunnen mensen zijn – voor een filosoof kunstenaars of wetenschappers, voor een wetenschapper filosofen of kunstenaars – maar ook dingen, planten of dieren, zoals in Castaneda. Fictief of reëel, levend of levenloos, je moet zorgen voor bemiddelaars. Het is een reeks. Als je geen reeks vormt, zelfs volkomen denkbeeldig, dan ben je verloren. Ik heb mijn bemiddelaars nodig om me uit te drukken, en zij zouden zich nooit uitdrukken zonder mij: we werken altijd met meerdere samen, zelfs al zien we elkaar niet... Er bestaat geen enkele waarheid die vooraf bepaalde ideeën niet vervormt. Zeggen dat “de waarheid een creatie is” impliceert dat de productie van waarheid gebeurt via een reeks handelingen die bestaan uit het bewerken van een onderwerp, een reeks vervalsingen naar de letter. Mijn werk met Guattari: we zijn beiden de vervalser van de andere. Wat wil zeggen dat ieder van ons de notie die de ander voorstelt op zijn eigen manier begrijpt. Zo

Vriendschapspolitiek.

vormt zich een tweeledige, overdachte reeks. Ook een meerledige reeks is niet uitgesloten, of een complexe reeks, met vertakkingen. Deze krachten van het onware die waarheid tot stand brengen, dat zijn de bemiddelaars...’ We zouden het liever geen samenwerking noemen, maar werken met anderen die bemiddelen, zich bemoeien, het werk ombuigen, vervormen, vertalen en veranderen, zodat je nooit precies kan meten hoe het zal veranderen en wat het zal beïnvloeden. Ieder individu werkt aan het werk dat hij of zij zelf aanbracht, maar stelt zich daarnaast ook ten dienste van een of meerdere projecten, waarbij hij of zij van rol verandert. Zo ontstaat een veelvoud aan choreografen, dramaturgen, theoretici, performers... Niet vanuit een idee van wederzijdse of symmetrische samenwerking (‘ik geef – jij geeft’), maar wel om mogelijkheden te ontdekken die de gekende competenties overstijgen. Om kracht te zetten bij een differentiatie, een heterogenese tussen extensieve kwaliteiten (mensen, concepten, acties, talen) en intensieve kwaliteiten (transversale zintuiglijke modaliteiten en denkmanifestaties), tussen uitdrukkingvormen en inhoudelijke vormen.

Vriendschapspolitiek. De groep mensen wordt gevormd door middel van een open kettingreeks. In de plaats van de initiatiefnemers te laten beslissen over alle deelnemers en zo de groep af te bakenen, nodigen we elk nog twee andere personen uit, die we delegeren om nóg een extra persoon uit te nodigen: $2 + 4 + 4$. Misschien is dit uitnodigingsprotocol te stroef en zullen er een aantal onderhandelingen nodig zijn tussen iedereen. Maar het is wel belangrijk om dit samenkomen te baseren op affiniteit, nieuwsgierigheid en het verlangen om samen te werken. Een open oproep tot deelname zou te veel de nadruk leggen op het bijeenkomen en mogelijk het misverstand creëren dat samenwerking gelijk staat met ‘we komen en we zien wel wat er gebeurt’.

We hopen het project te starten in januari 2008. Hoewel het een project is dat op zichzelf beperkt is in tijd, zijn we nieuwsgierig om te zien welke methodologie eruit kan voortkomen, en welke gevolgen het eventueel zal hebben voor onze lange termijn werkstrategieën en habitus.